

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4923/2024
24.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Ђурица и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Гатарих, адвокат у ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Стефан Тешановић, адвокат у ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2656/23 од 12.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 24.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2656/23 од 12.10.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2656/23 од 12.10.2023. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П 2119/21 од 20.06.2023. године у ставу I изреке, обавезан је тужени ББ да тужиоцу АА на име накнаде нематеријалне штете исплати износ од 1.650.000,00 динара и то: на име претрпљених физичких болова износ од 400.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 300.000,00 динара, на име душевних болова због наружености износ од 150.000,00 динара и на име душевних болова због умањења животне активности износ од 800.000,00 динара, са законском затезном каматом на наведене износе од дана 20.06.2023. године па до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 343.125,00 динара, док је у преосталом делу захтев тужиоца за трошкове одбијен као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2656/23 од 12.10.2023. године, жалба туженог је делимично усвојена, а делимично одбијена, па је првостепена пресуда преиначена тако што је тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете одбијен преко износа од 600.000,00 динара до износа од 800.000,00 динара на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности, преко износа од 200.000,00

динара до износа од 400.000,00 динара на име претрпљених физичких болова и преко износа од 180.000,00 динара до износа од 300.000,00 динара на име претрпљеног страха, све са законском затезном каматом на разлику ових износа почев од пресуђења до исплате, накнада трошкова парничног поступка снижена на износ од 294.712,50 динара, а у преосталом пресуда је потврђена. Тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 96.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је понео одговор на ревизију и тражио накнаду трошкова на име састава одговора на ревизију.

Оцењујући дозвољеност ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...10/23) Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе, Врховни суд је закључио да у овој парници не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Правноснажном пресудом је одлучено о захтеву тужиоца за накнаду нематеријалне штете, као последице незгоде, која је узрокована непрописним кретањем туженог на тротоару, те ступањем на коловоз када за то нису постојали безбедни услови, онемогућавањем тужиоцу права првенства пролаза, када је тужени повредио тужиоца тако што га је ударио бициклом, услед чега је код тужиоца дошло до умањења животних активности од 30 %, наружености средњег степена, те трпљења психичких и физичких болова и страха у утврђеном интензитету и трајању. Нижестепени судови су сагласни у погледу постојања основа накнаде штете, сагласно одредбама члана 154. став 1. и 158. Закона о облигационим односима, с тим да је одлука првостепеног суда у погледу висине досуђене штете, применом члана 200. Закона о облигационим односима, преиначена и тужиоцу досуђени нижи износи, који према закључку другостепеног суда представљају правичну новчану накнаду и не погодују тежњама које нису спојиве са природом предметне накнаде.

Циљ посебне ревизије није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај. Наводима ревидента указује се на битну повреду из члана 374 став 1. Закона о парничном поступку, а у вези са одредбама члана 308. став 1 и 314. Закона о парничном поступку (прекљудираност тужиоца у предлагању доказа) а такви ревизијски наводи нису правно релевантан основ за изјављивање посебне ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 29.11.2021. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде донете у другом степену је 1.130.000,00 динара, односно динарска противвредност од 9.610,36 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према томе, ревизија није дозвољена, у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога је на основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучено као ставу другом изреке.

Одлуку као у ставу трећем изреке, Врховни суд донео је применом члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, јер тужени није успео са ревизијом, а трошкови тужиоца на име састава одговора на ревизију нису трошкови који су потребни ради вођења парнице.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић